

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

CUPIDO SPEELT EN WINT

Blijspel in drie bedrijven

door

JACK VERSTAPPEN

Toneelfonds J.Janssens *Antwerpen

1985

(N° 1487)

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstbrochures bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan S.A.B.A.M.

Aarlenstraat 75-77

1040 Brussel

Men mag geen gebruik maken van gekregen of gehuurde boekjes.

© 1985 Toneelfonds J. Janssens

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form, by any means, including mechanical, electronic, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

CUPIDO SPEELT EN WINT

=====

Blijspel in drie bedrijven

door

JACK VERSTAPPEN

PERSONAGES : André Verstappen, speelgoedfabrikant
Franciska, zijn vrouw
Veerle, zijn dochter
Stefaan, vriend van André
Louis, postman
Peer Plas, boer uit Mannekensvere
Viktoor, soldaat
Kato, buurvrouw
Kolonel

DEKOR : Een leefkamer met eethoek, bar, enkele zetels rond een rooktafeltje. Op de bar staat een telefoontoestel. Eén deur geeft uit naar de straat toe, een andere naar een belendend vertrek. Dekor blijft hetzelfde voor de drie bedrijven. Het stuk speelt in een huidige tijd.

(Het plaatsgebeuren kan door de regisseur worden aangepast.)

1° TONEEL : FRANCISKA - ANDRE

(Bij opgaan doek zit André een krant te lezen. Voor hem, op de rooktafel, een kist sigaren. Franciska ruimt de ochtendtafel af en zet alles op een roltafel. Stilte.)

FRANCISKA : (na een poos) Gaat dat nog lang duren ? Gisteren bijna geen mond open, en vandaag opnieuw hetzelfde liedje. Daarnet hebt ge een half uur lang tegenover mij aan tafel gezeten, en buiten "nog een beetje koffie" heb ik uw stem niet gehoord. Ik zou wel eens willen weten wat er in uw hoofd omgaat !

ANDRE : Heb ik u een verkeerd woord gezegd ?

FRANCISKA : Ge hebt helemaal niets gezegd, noch iets verkeerd, noch iets goed. 't Is wel prettig opgescheept te zitten met een oude brombeer, die alles voor zichzelf houdt. Ook Veerle voelt dat aan.

ANDRE : (vouwt de krant dicht) Terwille van Veerle, en ook van u natuurlijk, - begrijp het weer niet verkeerd, het is al erg genoeg dat ge al mijn doen en laten anders interpreteert - zeg ik zo weinig mogelijk wat er op mijn maag ligt.

FRANCISKA : Hoor eens aan, 't is net alsof meneer in een gesloten ruimte leeft, en praten moet met mensen die liefst niets te maken hebben met zijn beslommeringen.

ANDRE : Ik wil er niemand mee lastigvallen.

FRANCISKA : Toe maar, zo'n gewichtige staatszaken zullen het ook niet zijn. Komaan, man, biecht op, wat ligt er op uw maag ?

ANDRE : Als gij het er dan toch op aanstuurt ! Ik zit verveeld met de nijpende concurrentie van Verhaegen !

FRANCISKA : (vrolijk) Als het dàt maar is ! Kom-kom-kom, daarom hoeft dat sombere gezicht toch niet ?

ANDRE : Ziet ge wel dat ge me niet begrijpt ? Verstaat ge dan niet dat een verscherpte concurrentie ons zakencijfer aanvreet ?

FRANCISKA : Misschien...

ANDRE : Misschien, misschien ?! Alsof dat veel aarde aan de dijk brengt !

FRANCISKA : Met Verhaegen kunt ge de handschoen opnemen. Ge doet alsof ge een beginneling zijt in het vak.

ANDRE : Daar wringt het schoentje. De jongste van Verhaegen, zo'n

snotneus met artistieke opvattingen, werd in het bedrijf opgenomen en ontwerpt spitsvondige projecten die de kinderen aanspreken. Iemand daar tegenover stellen, dat gaat niet in een handomdraai !

FRANCISKA : En breekt gij daar uw hoofd om ? Alsof uw konkurrent niet veel moet inlopen om u de baas te worden ! Onze firma geniet vertrouwen in het hele land, wij maken totnogtoe het leukste speelgoed. Wat wilt ge dan nog meer ?

ANDRE : Alle bomen schutten wind.

FRANCISKA : Akkoord ! Maar de tijden zijn veranderd, en elk mens moet roeien met de spanen die hem werden gegeven.

ANDRE : Als de mijne maar niet versleten zijn.

FRANCISKA : Ik versta het al. Er is vandaag met jou niets aan te vangen ! Slik uw boze bui maar eens door met een flinke borrel. (Haalt een fles van de bar, schenkt aan het rooktafeltje een borrel in, plaatst er de fles bij, gaat dan weg met het intussen volgeladen roltafeltje.)

ANDRE : (Drinkt; zit dan nog enkele sekonden verwezen voor zich uit te staren, springt dan plots recht en rukt de deur open, langswaar zijn vrouw verdwenen is. Roept :) En dat ons Veerle fikfakt met die snoeshaan van Verhaegen, dat is nog het ergst van al !

FRANCISKA : (onmiddellijk terug op) Wàt zegt ge ? Dat is nu alle dagen wat anders met u.

ANDRE : Ge hoort wat ik zeg : ons Veerle hangt rond Verhaegen.

FRANCISKA : Flauwe kul.

ANDRE : Flauwe kul, flauwe kul, niks te flauwekullen ! Het werd mij gisteren voor waarheid verteld.

FRANCISKA : En wat werd er u dan precies verteld ?

ANDRE : Dat ons Veerle op het bal van de middenstand altijd met die knul heeft gedanst en met geen andere.

FRANCISKA : En is dat een bewijs dat ze met hem rondscharrelt ? Kom, kom, waar zijn uw zinnen.

ANDRE : Het spreekt vanzelf dat gij partij trekt voor uw dochter. Twee handen op één buik !

FRANCISKA : Alsof gij van mij of van haar te klagen hebt.

ANDRE : Ziet ge, dat is het lot van alle vaders. Zij krijgen de werkelijke toestand pas te horen, als alles in kannen en kruiken is.

KATO : (Laat zich met een plof neervallen.)

ANDRE : Hewel, wat is er gebeurd, is uw kat doodgereden ?

FRANCISKA : Houd uw mond met uw gekke praat!

ANDRE : Nu nog schoner ! Noemt gij mijn belangstelling gekke praat ?

FRANCISKA : Op welke manier toont gij uw belangstelling dan ?

ANDRE : Iedere vogel zingt zoals hij gebekt is !

FRANCISKA : Schenk liever een borrel in voor Kato.

ANDRE : Is het zo erg ?

KATO : Er werd ingebroken bij mij !

ANDRE : Wat zegt ge me nu, ingebroken ?

FRANCISKA : Dat is wat anders, nietwaar ? Toe, schenk haar een borrel in.

ANDRE : (Doet zo.)

KATO : (Wipt de borrel in één teug naar binnen.) Dat doet deugt, mijn hart, mijn hart, mijn arm hart !!

ANDRE : En wanneer is dat gebeurd ?

KATO : Tijdens de voorbije nacht... ik ben er ziek van, Franciska, ik ben er ziek van !

FRANCISKA : Vooruit, geef haar nog een borrel !

ANDRE : (Terwijl hij inschenkt) Dat we daar niets van gehoord hebben, zo vlak naast de deur.

FRANCISKA : Welke tijden beleven we toch !

KATO : (Wipt ten tweede maal de borrel in één geut binnen.) Niets heb ik gehoord, niet het minste gerucht.

ANDRE : En langs waar zijn de dieven binnen gekomen ?

KATO : Langs de kelder.

FRANCISKA : Wordt de ruit van het kelderraam uitgesneden ?

KATO : Ja, uitgesneden, netjes uitgesneden.

ANDRE : En ge hebt helemaal niets gehoord ?

KATO : Niets, ik zei het toch... Toen ik vanmorgen in de keuken kwam, dacht ik : Kato, mens, het tocht hier en er staat toch niets open ? Eerst meende ik dat het inbeelding was, maar ik kreeg koude voeten, en dan pas wist ik dat de tocht van onder de kelderdeur kwam... En als er nu iets is, waar ik niet tegen kan, dan zijn dat koude voeten...

ANDRE : Vertel verder, vertel verder !

KATO : Ik ging zien wat er haperde en dan... Sint Jozef, sta me bij !

(Slaat haar handen voor het gezicht.)

FRANCISKA : Nog een borrel, André, nog een borrel ! Straks krijgt het arme mens een aandrang !

ANDRE : (Schenkt weer in.) En wat hebt ge dan gezien ?

KATO : Laat mij eerst op mijn positieven komen. (Wipt de derde borrel weer in één geut naar binnen.) ... Toen zag ik dat de ruit van het raam weg was, en dat er dieven op bezoek waren geweest.

FRANCISKA : 't Is om dood te vallen van de schrik !!

KATO : Tegen wie zegt ge het ! Binnengebrouwen bij mij, een arme weduwe, helemaal alleen op de wereld ! Zij hadden mij kunnen vermoorden in mijn bed !

ANDRE : Dat is dan toch niet gebeurd.

FRANCISKA : En weet ge wat er gestolen werd ?

KATO : Natuurlijk weet ik dat.

FRANCISKA : Geld of juwelen of zo ?

KATO : Gelukkig niet... De kerels zijn er vandoor met twee bakken bier en een pot stoofvlees !

ANDRE + FRANCISKA : (Bekijken elkaar sprakeloos.)

ANDRE : (Plots woedend.) Twee bakken bier en een pot stoofvlees ? En daarvoor komt gij mijn goede genever uitdrinken ?!

FRANCISKA : André, een beetje stiller !

ANDRE : Stiller, wat stiller ?!... Omdat Kato met mijn voeten komt spelen ?!

KATO : (Staat verontwaardigd recht.) Zodus, schone mijnheer, ik kom uw borrels drinken, ik kom met uw voeten spelen, ik, een arme weduwe zonder man en zonder kinderen ?

ANDRE : Laat me gerust met uw geklets !

KATO : Ik zal u gerust laten... 't is altijd hetzelfde liedje, iemand met poen zit met een arme sukkelaar niets in !

ANDRE : (Wijst naar de deur.) Dààr, Kato, dààr is het gat van de timmerman !

KATO : Ik ga al, man, ik ga al... maar hou het u voor gezegd, ééns buiten kom ik hier nooit meer binnen, verstaan, nooit meer !

ANDRE : Dat is geen verlies !

KATO : Salu ! (Af)

FRANCISKA : Welk beest u vandaag gestoken heeft, weet ik niet ! Foei ! (Af)

ANDRE : (Achterna roepend) Trek gerust partij voor Kato ! Ik word

eraan gewoon dat Jan en alleman gelijk krijgt, en ik ongelijk !
(Slaat kwaad de krant open.)

3° TONEEL : ANDRE - DE POSTMAN

(Opnieuw gaat de deurbel.)

ANDRE : (Leest verder. Dan gaat voor de tweede maal de bel.)
Wat is dat vandaag met die bel ?! Franciska !!... Hoort het
natuurlijk weer niet... Hoe dikwijls heb ik al gezegd dat ik
niet gestoord wil worden, als ik de krant lees... (Er wordt
een derde maal gebeld) Ja, ja, ik kom... Iedereen doet hier
zijn goesting, behalve ik ! (Werpt de krant neer en loopt weg
langs straatdeur, om dadelijk terug te komen in gezelschap van
Louis, de postbode.)

POSTMAN : Ik heb een brief uit Mannekensvere.

ANDRE : Van waar ?

POSTMAN : Uit Mannekensvere. M-a-n-n-e-k-e-n-s-v-e-r-e.

ANDRE : En wel degelijk voor mij ?

POSTMAN : Voor zover ik nog kan lezen, 't staat hier klaar en
duidelijk : Mijnheer André Verstrepen.

ANDRE : Van wie mag dat zijn ? In die hoek hebben we geen enkele
klant.

POSTMAN : Dat heb ik me ook al afgevraagd.

ANDRE : Nog nooit gehoord van Mannekes... Manneskens... Hoe heet
dat ding ook weer ?

POSTMAN : Mannekensvere. Ligt in de buurt van Nieuwpoort, ik heb
het op de post even nagekeken.

ANDRE : (Neemt de brief aan) Staat er geen afzender op ?

POSTMAN : Neen, dat had ik u direkt kunnen zeggen.

ANDRE : Misschien publiciteit van één of andere firma ?

POSTMAN : Uit zo'n boeregat ? Waar zijn uw zinnen ? Daar weten ze
misschien nog niet dat de elektriciteit is uitgevonden. Neen,
het moet iets anders zijn. Weet ge wat, sta daar niet zo te tal-
men en scheur de omslag open, de brief is toch aan u gericht.

ANDRE : (Doet het. Leest de brief met kennelijke verbazing.)

POSTMAN : (Neemt intussen de likeurfles op en houdt ze naar het
licht om te zien hoeveel er nog in is.)

ANDRE : Hoe is 't mogelijk ! En dàt na zoveel jaren ! (Met stem-
verheffing) Franciska ! Franciska ! (Loopt naar deur links.) Help

uzelf met een borrel, Louis! (Af)

4° TONEEL : POSTMAN - FRANCISKA - ANDRE

POSTMAN : (Vindt de tijd om enkele sigaren in zijn vestzak te steken en om twee borrels naar binnen te wippen.) Hmmm, dat is goede merchandise. Als alle klanten van André zoiets achter de tanden mogen gieten, dan verwondert het me niet dat hij prachtzaken doet. En ook voor een briefdrager is het niet te versmaden. Dat verwarmt langs binnen, en dat hebben wij nodig om langs de straat te lopen.

FRANCISKA + ANDRE : (Beiden op.)

FRANCISKA : Nee, André, daar kunnen we niet op ingaan. Wat denkt ge wel, een soldaat in huis, denk eens aan Veerle.

ANDRE : Natuurlijk moet gij er weer vierkant tegen zijn ! Ik ben dat van u gewoon.

FRANCISKA : Och kom, maak er weer geen drama van. Als het eens een avondje uit betekent, akkoord, maar dan toch niet elke avond. Mijn huis is geen duivekot.

POSTMAN : Zeg, zou ik nu ook eens mogen weten wat er in die brief staat ?

ANDRE : Wablieft ?! Zijt gij nog niet buiten ? De hele buurt zit te wachten op uw komst, en gij blijft hier rondhangen !

POSTMAN : Hela, hela, ge zijt nog geen postoverste om me te controleren !

ANDRE : De plaats van een briefdrager is op straat, niet in huis.

POSTMAN : Ge spreekt gelijk een kind.

ANDRE : Soms komt de waarheid uit de mond van zuigelingen !

POSTMAN : En kwibussen !

ANDRE : Nu typeert gij uzelf op de juiste manier !

POSTMAN : En dat noemt zich een vriend ! Dan ben ik uit ander hout gesneden. Hoe dikwijls laat ik u bij het kaartspel winnen om u een plezier te doen ?

ANDRE : Zeg eens, Louis, ik heb geen zin om te kletsen. Mat ik u vragen op te hoepelen ? Ik heb andere katten te geselen.

POSTMAN : Ik begrijp het al. Wie spek wil eten moet het varken slachten. Ik merk wel, dat ik hier te veel ben. Om nieuws te brengen, ben ik overal welkom, maar als het erop aankomt ook eens iets te vernemen, dan mag ik gaan. Geen miserabeler stiel dan briefdrager, ge moogt het van mij aannemen. (Af langs straatzijde.)

5° TONEEL : FRANCISKA - ANDRE - KATO

(André ijsbeert rond, terwijl Franciska geamuseerd toekijkt.)

ANDRE : Vrouw, luister nu eens goed naar mij. Gij hebt verstand. Er zijn maar vijf op honderd vrouwen van wie men dat kan zeggen. Gij hebt het, want anders zou ik mijn Latijn niet in u steken. Maar begrijp nu eens dat ik niet anders kàn, dan deze vraag inwilligen ?

FRANCISKA : Waarom zou ik dat moeten begrijpen ?

ANDRE : Omdat die man mij destijds het leven heeft gered, dààrom.

FRANCISKA : Hoe kan hij uw leven gered hebben ? Ge zat al knus en wel in het Zuiden van Frankrijk, toen de eerste Duitser pas over de grens kwam.

ANDRE : Dat was lang voordien, Franciska, dat was lang voordien ! Toen ik tijdens de mobilisatie door het ijs van een beek zakte.

FRANCISKA : En hoe diep was het water van die beek dan wel ? Dertig centimeter ?

ANDRE : Wil ik u eens wat zeggen ? Een vrouw verstaat van al die dingen geen sikkepit !

FRANCISKA : Tja, ondanks alle vooruitgang verlangen de heren der schepping een domme gans naast zich, om haar te kunnen wijsmaken wat ze maar willen.

ANDRE : Begint ge weeral te zeuren met die gekke gedachten van de Dolle Mina's en tutti quanti ? Sinds onheuglijke tijden is de man meester geweest van de situatie, en daar hebben de vrouwen niets bij verloren, integendeel ! Maar wat gebeurt er nu ? Nu tatert al wat een bek heeft, en daarom loopt alles in 't honderd.

FRANCISKA : Hoor maan aan, meneer flapt er weer opgewarmde kost uit. Knoop het echter goed in uw oor : een soldaat komt er bij mij niet in !

ANDRE : Wat ben ik toch gelukkig met zo'n liefhebbende vrouw !

FRANCISKA : Maak u niet kwaad. Uw hoofd lijkt wel een opgeblazen ballon ! En dat voor iemand waarvan ge al méér dan twintig jaar geen woord meer hebt gehoord. Hoe rijmt ge dat te saam ? Misschien kunt ge zijn beeld al niet meer voor ogen brengen.

ANDRE : Ik krijg altijd de domper op mijn neus als ik iets voorstel.

FRANCISKA : Ge zijt wel te beklagen, dat moet ik toegeven.

ANDRE : Moet ik ongelukken doen ?

FRANCISKA : Als ge dat van zin zijt, wacht dan nog even tot onze dokter terug is uit vakantie !

ANDRE : De draak met mij steken, dàt is ook alles wat gij kunt.

FRANCISKA : Met u valt vandaag helemaal niet te spreken. Ge zijt zeker met uw linkerbeen uit bed gestapt. (Af naar rechts.)

ANDRE : Ziet ge wel, altijd willen vrouwen gelijk halen. Als ze voelen dat ze grond verliezen, dan trekken zij er gewoon van onder.

(Weer gaat de huisbel.)

FRANCISKA : (Snel terug op, begeeft zich naar voordeur.)

ANDRE : Die bel zal nog roodgloeiend komen te staan vandaag !

KATO : (Op, door Franciska gevolgd.) En daarom dacht ik, tiens, als de facteur niet mag weten wat er aan de hand is, dan mag de naaste gebuur dat wèl !

ANDRE : (Slaat met een bons op tafel.) Gij opnieuw ?! Hebben de dieven de lege flesjes teruggebracht ?!

KATO : Dat niet, maar 'k heb net de postbode over de vloer gehad.

ANDRE : Wat gaat ons dat aan ?!

FRANCISKA : En Kato wil graag weten wat er in die brief staat.

ANDRE : Nu nog mooier ! Moet ik misschien mijn hele briefwisseling aan de neus van de geburen hangen ?

KATO : Dat vraag ik niet, alleen maar van dat laatste briefje, omdat het er zo geheimzinnig uitziet zei de facteur.

ANDRE : Geheimzinnig of niet, het gaat u geen snars aan, hebt ge dat begrepen, madam Kato !

KATO : Oei-oei-oei, als een mens dàt al niet meer mag vragen !

ANDRE : Vragen, vragen, van mijn zaken hoeft niemand iets te weten !... En hoe zit het, moet ik u nog eens buiten walsen ?

KATO : Dat hoeft niet, mijnheer André, ik weet mijn weg wel te vinden. Wat voor soort opvoeding hebt gij genoten ? En dat speelt grote Jan !

ANDRE : Maakt dat ge van onder mijn ogen komt !

KATO : Ik ga al, ik ga al ! (Aan de deur.) Nu staat het vast, ge moogt het weten, ik zet hier geen voet meer binnen, geen stap meer, hebt ge me goed verstaan ?! (Af)

FRANCISKA : (lachend af andere deur)

ANDRE : Lach maar, mijn tijd zal wel komen... (Denkt een ogenblik

na. Dan gaat hij naar de telefoon, draait een nummer, en praat daarna zeer omzichtig.) ... Hallo, Stefaan, zijt gij het?... Zeg, met mij, hé... Ja, ja, met André... Kunt gij eens dadelijk binnen wippen?... Nee, niet voor een partij kaart... Ik zit met een probleem en heb misschien uw diensten nodig... ja, ja, goed... Maar zeg, geen woord aan Franciska, begrepen?... Ge doet alsof ge gewoon even aanloopt om over het bedrijf te spreken ... Okee ! (Haakt in en neemt terug plaats in zijn zetel.)

FRANCISKA : (Weer terug met roltafel waarop eetservies) Iemand aan de telefoon ?

ANDRE : Waar haalt ge dat vandaan ? Loop naar de brandweer om uw oren te laten leegspuiten.

FRANCISKA : 't Wordt erger en erger. Meneer praat tegen zichzelf. Waar een boer uit Mannekensvere al goed voor is. (Begint de tafel te dekken voor het middagmaal.)

ANDRE : (Fluit een bekend deuntje om zijn ergernis te verbergen.) Als gij later voor de poort van de hemel komt, dan zal uw boekje wel worden opengeslagen op hoofdstuk "menslievendheid".

FRANCISKA : Herbegint ge ?

ANDRE : Ik wil wijzen op het verkeerde van uw houding. Die Peer Plas rekent op mij en ik wil hem niet teleurstellen.

FRANCISKA : Hang de huik naar uw eigen wind ! Ik weet echter dat een soldaat in huis gevaarlijk is voor mijn dochter.

ANDRE : Gij doet alsof er een vampier onder ons dak komt nestelen. Effenaf belachelijk !

FRANCISKA : Best mogelijk, en die zalige wijsheid wil ik u niet ontnemen. Mannen zien de zaken altijd verkeerd, voor de werkelijkheid tonen zij nooit zin.

ANDRE : 't Is net het tegenovergestelde. De realiteit is dat ik, behalve dienstbaarheid, over enkele maanden opnieuw lekkere Diksmuidense boter om mijn stadse boterham zal proeven !

FRANCISKA : Ziet ge wel ! Louter berekening, dat is wat bij jullie de klok slaat ! Voor een beetje boter wenst meneer dag-in, dag-uit opgescheept te zitten met een boerenpummel.

ANDRE : Natuurlijk verkiest madam een opgedirkt heerschap, zoals Verhaegen junior er ongetwijfeld eentje is.

FRANCISKA : Spreek niet over iemand die ge niet kent, en die ge nog nooit hebt ontmoet.

ANDRE : Ik weet wie zijn vader is en dat volstaat.

FRANCISKA : En dan ?

ANDRE : En dan, en dan ? Ik kan u maar zeggen dat een appel nooit ver van de boom valt. En Verhaegen senior is altijd zo'n beetje blasé geweest.

FRANCISKA : Gij zijt niet blasé, wat een geluk. Weet ge wel dat uw eeuwig gekanker ook een vorm van pretentie is ?

ANDRE : Nooit heb ik beweerd beter te zijn dan anderen.

FRANCISKA : En wat doet ge nu ?

ANDRE : Nu, nu zet ik enkele puntjes op de i. Als een oude vriend me om een dienst vraagt, dan zal ik hem inwilligen !

FRANCISKA : Zonder slag of stoot. Noch Veerle, noch ik hebben enige inspraak. Zo gaat dat ook in diktatoriale landen.

ANDRE : Wat zou ik u moeten vragen ? Uw antwoord ken ik al op voorhand : 't is nee en 't blijft nee !

FRANCISKA : Omdat ik niet wil opgescheept zitten met een wildvreemde.

ANDRE : Tatatata, na enkele dagen zal een vreemde ook wel ingeburgerd zijn.

FRANCISKA : En de huiselijke sfeer ? Telt die dan niet meer mee ?

ANDRE : Daar zit de knoop. Het is de familiale omgeving die Plas zoekt voor zijn jongen. Zeker een heel braaf manneke, dat kan niet anders.

FRANCISKA : Hoe kan er van gemeenschap nog sprake zijn, als het niet meer mogelijk blijkt intieme dingen te zeggen, omdat er een vreemde aan uw lippen hangt.

ANDRE : Intieme dingen kunnen beter in bed worden verteld. Daar dient dat meubelstuk voor.

FRANCISKA : Ge zijt vandaag een vervelende vent ! (De huisbel gaat) Wie nu weer ! (Gaat naar de hall)

6° TONEEL : FRANCISKA - ANDRE - STEFAAN

(Franciska komt terug in gezelschap van Stefaan)

ANDRE : (Loopt hem tegemoet en schudt hem hartelijk de hand.) Ha, Stefaan, welke goede wind heeft u in onze richting gedreven ?

STEFaan : Een commerciële wind. Ik wou u spreken over de promotie van onze nieuwe pop.

ANDRE : Uitstekend, uitstekend, dat zal hier meteen de stemming

opkikkeren.

STEFAAN : Dreigt er onweer ?

FRANCISKA : Uw vennoot is met zijn linker been uit bed gestapt.

STEFAAN : Zijt ge zo nukkig, kerel ? Och, ik begrijp het wel, ons gezicht kan niet iedere dag in een lachplooï zitten.

FRANCISKA : En wat mag ik u serveren ?

STEFAAN : Een onschuldig aperitiefje.

FRANCISKA : A propos, Stefaan, was uw Paul op het bal van de Middenstand ?

ANDRE : Daar gaan we weer.

FRANCISKA : Als gij ons Veerle beschuldigt, dan is het mijn recht om het fijne van de zaak uit te vissen.

ANDRE : Doe wat ge denkt te moeten doen.

STEFAAN : En waar komt mijn zoon hier bij te pas ?

FRANCISKA : Of hij misschien opgemerkt heeft dat Veerle de hele tijd gedanst heeft met de jongen van Verhaegen.

STEFAAN : Is het dat ? Natuurlijk, al de jongelui hebben gezien dat ze alleen oog had voor hem. Hoe kan het ook anders, het schijnt een soort filmheld te zijn, allez, ik wel zeggen, een knap uitziende kerel.

ANDRE : Wat heb ik gezegd, een dandy gelijk zijn vader, niets meer, niets minder.

FRANCISKA : Dan is het toch waar.

ANDRE : Zijt ge nu tevreden, nu ge 't ook eens van anderen hebt gehoord ? Maar ik zal er een stokje voor steken ! Alleen over mijn lijk zal hier een Verhaegen binnenstappen !

FRANCISKA : Dat ge zo bloeddorstig zijt wist ik niet eens.

STEFAAN : Nu, zo'n vaart zal het wel niet lopen. Tussen dansen en vrijen ligt een behoorlijke stap zou ik denken. (Zet zich in-tussen neer in een zetel.)

FRANCISKA : Dat heb ik André ook willen uitleggen, maar van de hele geschiedenis maakt hij een drama van-kan-niet-meer.

ANDRE : Ik hou een oogje op de zaak, Franciska, een spion kunnen we best missen.

STEFAAN : Waar blijft mijn drink ?

ANDRE : (Kijkt even naar de inhoud van de fles.) Tiens, ik dacht dat er méér in zat.

STEFAAN : Aardig wat aan het pimpelen geweest ?